

Αύγουστος 2021

Η Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος

«Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός
... λάμπων καί ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς
τό Φῶς Σου τό αἶδιον...» (Απολυτίκιον)

Ἄν ποτέ ἡ φτωχή καί ταλαιπώρη ψυχὴ μας ἔννοιωσε κάποια ἀπειροελάχιστη καί νηπιώδους μορφῆς κατάνυξη ἢ γλυκύτητα ἢ συναίσθηση τῆς ἐμπαθείας μας, συνοδευομένη κι ἀπὸ καμμιὰ σταγόνα δάκρυ, τὴν ὥρα τῆς κραυγῆς μας «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ...» ἢ τὴν ὥρα τῆς προσελεύσεώς μας στό Ποτήριον τῆς Ζωῆς, αὐτό μὴ μᾶς φανεῖ κάτι σπουδαῖο ἀπλούστατα, κατὰ τόν λόγο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, γιά μιὰ ἔστω ἀπειροελάχιστη στιγμή, ὁ Χριστός «ἤφατο τῶν ὀφθαλμῶν μας, λέγων· ἀνάβλεψον» καί νοερώς ἀναβλέψαμε στιγμιαίως, προτοῦ ξανατυφλωθοῦμε λόγῳ παρατάσεως – φεῦ! - τῆς ἐμπαθείας μας.

Ἄλλὰ καί ὁ μακαριστός Γέρον Ἱερομόναχος Ἰωάννης τῆς Μονῆς τοῦ Νέου Βάλαμο στήν Φινλανδία, πολλάκις ἐτόνιζε στά πνευματικά του τέκνα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ του εἶναι θεῖον ἐμφύσημα, εἶναι φυσικό κάποια ἢ κάποιες φορές νά κατανύσσεται καί νά ἐκχέει μιὰ σταγόνα δάκρυ. Ἄκόμη καί ὁ πλέον ἐμπαθής.

Αὐτὴ ἡ νηπιώδης ἐμπειρία - ἂν ποτέ τὴν βιώσουμε – εἶναι καί τό αἶτημα πού ἐκφράζουμε στόν Δεσπότην Χριστόν, ὅταν ψάλλουμε στό σημερινό Ἀπολυτίκιο: «Λάμπων καί ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τό φῶς Σου τό αἶδιον (Κύριε)». Ἄρα λοιπόν, γιά νά τό ψάλλει αὐτό τό αἶτημα σύμπασα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί ὄχι κάποιοι λίγοι, κεκαθαρμένοι καί ἀπαθεῖς, αὐτό σημαίνει, ὅτι ὅλοι μας, ἀκόμη καί οἱ ἐμπαθέστεροι, μποροῦμε καί πρέπει νά γίνουμε μέτοχοι καί κοινωνοὶ αὐτῆς τῆς ἐλλάμψεως. Δέν παρακαλεῖ ποτέ γιά ἀκατόρθωτα πράγματα ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Ὑμνογράφων της.

Ὅταν λοιπόν φέρνουμε συχνά στόν λογισμό μας τὴν σημερινή Δεσποτική ἑορτή, αὐτό εἶναι ἡ καλύτερη προετοιμασία μας γιά μιὰ ἐν ταπεινώσει στάση μας μπροστά στόν Δεσπότη μας Χριστό· εἴτε αὐτὴ γίνεται τὴν ὥρα τῆς ἐμπόνου κραυγῆς μας «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ...» εἴτε ὅταν «βαδίζουμε πρὸς Θεῖαν Κοινωνίαν» καί παρακαλοῦμε: «Πλαστουργέ, μὴ φλέξης με τῆ μετουσία».

Νά λοιπόν, γιατί αὐτὴ ἡ ἐν ταπεινώσει στάση μας, εἶναι ἡ προϋπόθεση γιά νά γευθοῦμε τὴν πνευματικὴ «καραμέλα» καί τό πνευματικό «γλυφι-

τζούρι» πού ὁ Δεσπότης μας Χριστός προσφέρει σέ ὅλους μας, ὅταν «ἀεί σφαγιάζεται, ἀγιάζων τούς μετέχοντας». Καί οἱ Πρόκριτοι ἄλλωστε Ἅγιοι Ἀπόστολοι, Πέτρος, Ἰάκωβος καί Ἰωάννης, τί νομίζετε ὅτι ἐγεύθησαν καί ἐβίωσαν; Κάτι τό ἀπειροελάχιστο ἀπό τήν θεία φωτοχυσία· ἕνα πνευματικό «σοκολατάκι, λουκούμι, καραμέλα ἢ γλυπιτζούρι»· καί πάλι «καθώς ἡδύναντο» καί «ὡς ἐχώρουν», κατά τόν Ὑμνογράφο τῆς ἑορτῆς. Κι αὐτό τό λίγο,

τό ελάχιστο τούς γλύκανε, γιά νά ἀντέξουν τίς πίκρες πού τούς περίμεναν. Τούς γλύκανε, ὥστε αὐθόρμητα νά ὁμολογήσουν: «Κύριε, καλόν ἐστίν ἡμᾶς ὧδε εἶναι», πράγμα φυσικά ἀδύνατον. Γιά φανταστείτε νά τούς εἶχε προσφέρει ὁ Δεσπότης Χριστός κάτι ἐντονότερο ἢ δυνατότερο ἢ πνευματικότερο. Ὁ Ὑμνογράφος τό τονίζει αὐτό, ὅτι ἂν γινόταν κάτι τέτοιο, θά ἔχαν νά τή ζωή τους!

Πράγματι, ἀπό τήν Παλαιά ἀκόμη Διαθήκη, ὁ Θεός μᾶς λέγει, ὅτι δέν μπορεῖ ἄνθρωπος νά δεῖ τό πρόσωπό Του καί νά παραμείνει ζωντανός. Ἡ ἐμπειρία καί βίωση κάτι δυνατότερου ἀπ' τό πνευματικό «λουκούμι», πού μᾶς προσφέρει διαχρονικά ὁ Μεταμορφωθείς Κύριος, ἀνήκει στά «ἄ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη· ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν». Αὐτά, ἅς μὴν ἔχουμε τήν ψευδαίσθηση, ὅτι θά τά ἀποκτήσουμε ἐτι ζῶντες. Ἄς εἶμαστε εὐχαριστημένοι σ' αὐτά πού ἡ ἐγκόσμια ὑπαρξή μας χωράει. «Καθώς δυνάμεθα» καί «ὡς χωροῦμεν».

Ὁ μακαριστός πλέον Μητροπολίτης Ἀμφιλόχιος τοῦ Μαυροβουνίου (τοῦπικλῆν Ράντοβιτς), τό τονίζει αὐτό στόν Πρόλογο κάποιου Σερβικοῦ Συναξαρίου: ὅτι δηλαδή αὐτά, «ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσε ... κλπ.», εἶναι προσιτά τώρα, μόνο στό παντέφορο ὄμμα τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς οἱ θνητοί, μονάχα κρυφοκοιτᾶμε τήν ἀθέατη αὐτή πλευρά καί ἔτσι, κρυφοκοιτῶντας, πλημμυρίζουμε ἀπό χαρά». Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του!

Ὅπως ὁ Δεσπότης Χριστός ἀποτελεῖ «τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα» ἔτσι καὶ ὁ Δεσπότης Ἀμφιλόχιος ἐν προκειμένῳ, τηρουμένων βεβαίως τῶν ἀναλογιῶν, ἦταν τὸ «ἀπαύγασμα» τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς, Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς. Σ' αὐτό, λοιπόν, τὸ «κρυφοκοίταγμα», ὅπως τὸ λέει ὁ κοιμηθεὶς Ἱεράρχης, καλούμαστε κι ἐμεῖς οἱ ἐμπαθεῖς, ὅταν ἀξιωνόμαστε νὰ ἐορτάζουμε τὴν Δεσποτική ἐορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως, καθὼς καὶ ὅταν, εὐκαιρῶς-ἀκαιρῶς, τὴν μελετοῦμε νοερῶς. Αὐτὸ τὸ «κρυφοκοίταγμα» ἔκαναν καὶ οἱ τρεῖς πρόκριτοι Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ. Καὶ ὅταν ἔτσι «κρυφοκοιτᾶμε» τὸν Μεταμορφωθέντα καὶ Μεταμορφούμενον Κύριον, τότε κι Ἐκεῖνος, μᾶς «κρυφο-μιλάει» μέ τὴ σειρά του, λέγοντάς μας, τρόπον τινά: Παιδί μου, αὐτὸ τὸ λίγο, γλειφιτζούρι-λουκούμι-καραμέλα, πού πρὸς ὥραν σέ γλυκαίνει πνευματικῶς, ὅταν μέ λαμβάνεις μέσα σου διὰ τῶν Ἁγίων Μυστηριῶν, τοῦ Σώματος καὶ Αἵματός Μου, ἢ διὰ τῆς καλλιέργειας – κατὰ δύναμιν – τῆς «εὐχῆς», τοῦ ὀνόματός Μου, δέν εἶναι παρὰ ὁ ἀρραβῶνας τοῦ οὐρανοῦ μου καὶ αἰωνίου μου «ζαχαροπλαστείου», τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ὅπου ὑπάρχουν ἐδέσματα οὐράνια, μπροστά στὰ ὅποια ὠχριοῦν αὐτὰ τὰ λίγα πού τώρα γεύεσαι. Ἀπλῶς σοῦ τὰ παραχωρῶ, γιὰ νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν ὄρεξη, νὰ ἐπιθυμήσεις αὐτὰ τὰ οὐράνια ἀγαθὰ, πού ὄντως «ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε ... κλπ.». Αὐτὰ περίπου μᾶς κρυφο-λέγει ὁ Δεσπότης μας Χριστός. Πιά νὰ μᾶς προκαλέσει τὸ φιλότιμο νὰ τὸν ἀγαπήσουμε, οὕτως ὥστε, «μένοντες ἐν τῇ ἀγάπῃ Αὐτοῦ», νὰ τοῦ κράζουμε ἱεροκρυφίως τὸ αἶτημα τοῦ Ἀπολυτικίου: «Λάμπσον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τὸ φῶς Σου τὸ αἶδιον, Κύριε». Πιά νὰ φθάσουμε, ἠλεημένοι οἱ ἔλεεινοί, στὴν ἀπόλαυση τοῦ αἰωνίως ἀνοικτοῦ «ζαχαροπλατείου» τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Τίς ἀνωτέρω σκέψεις, σεβαστοὶ ἅγιοι Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀγωνιζόμενοι ἀδελφοὶ τῆς Ἑνορίας σας (μας), τίς καταθέτω μέ πολὺ σεβασμὸ, ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ πόνο ψυχῆς. Ἄν τὰ ἀνωτέρω ἦταν ἀκατόρθωτα γιὰ μᾶς τοὺς ρυπωθέντας τῇ ἁμαρτία, δέν θὰ τὰ ἔκανε ἡ Ἐκκλησία μας αἶτημα στὸν Δεσπότη Χριστό, διὰ τῶν λόγων τοῦ Ἀπολυτικίου πού μνημονεύσαμε, ὅπως προελέχθη. «Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε», εἶπεν ὁ Κύριος. Καὶ ἤδη τὴν ἔχουμε καὶ τὴν βιώνουμε· «ἀλλὰ θαρσεῖτε – συμπληρώνει – ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον»· τὸν κόσμον μέ ὅλες του τίς ρυπαρότητες, δαιμονικότητες, πανδημίες καὶ ἰούς. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ἐν τῷ Ὄρει τῷ Θαβώρ Μεταμορφωθείς, «ἐξῆλθες νικῶν καὶ ἵνα νικήσης», πᾶσαν νόσον, πᾶσαν ἀσθένειαν, πάντα δαίμονα καὶ διάβολον.

**«Σοὶ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις,
νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».** Ἀμήν!

Μοναχὸς Νεκτάριος

Κελλίον Ἁγίου Νικολάου Μπουραζέρη – Καρυαί ΑΓ.ΟΡΟΣ